

Prima Pagină > ... > Proceduri Judiciare > Cauze Civile > Recunoașterea Și Executarea Hotărârilor Judecătorești > Cum Se Execută o Hotărâre Judecătorească > Estonia

Cum se execută o hotărâre judecătorească

Conținut furnizat de

European Judicial Network
(in civil and commercial matters)

1 Ce înseamnă executare în materie civilă și comercială?

Executarea în materie civilă și comercială înseamnă a utiliza bunurile debitorului pentru rambursarea creanței indicate în titlul executoriu sau a obliga debitorul să pună la dispoziție o persoană sau să efectueze sau să se abțină de la efectuarea unei anumite operațiuni.

2 Care este autoritatea sau autoritățile care au competență în materie de executare?

Executori judecătorești (*kohtutäiturid*) – datele de contact sunt disponibile [aici](#).

3 Care sunt condițiile în care poate fi emis un titlu executoriu sau o hotărâre executorie?

3.1 Procedura

O hotărâre judecătorească este executată:

1) după ce a devenit definitivă;

O hotărâre judecătorească devine definitivă atunci când nu mai poate fi contestată în alt mod decât prin procedura de reexaminare (*teistmismenetlus*). În cazul în care o hotărâre judecătorească este atacată în mod legal, se suspendă data la care aceasta devine definitivă. În cazul în care este parțial atacată, partea hotărârii judecătorești care nu este atacată devine definitivă. În cazul în care partea hotărârii judecătorești care este atacată nu face referire la stabilirea cheltuielilor de procedură, acea parte a hotărârii judecătorești prin care se stabilește cuantumul cheltuielilor de procedură devine, de asemenea, definitivă. O hotărâre judecătorească care a devenit definitivă este obligatorie pentru participanții la procedură în măsura în care instanța s-a pronunțat asupra acțiunii sau a căii de atac în circumstanțele care au stat la baza acțiunii, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.

O hotărâre judecătorească este executată pe baza unei cereri din partea reclamantului;

2) înainte de a deveni definitivă în cazul în care instanța a declarat că are caracter executoriu imediat.

O hotărâre declarată imediat executorie este executată înainte de a deveni definitivă. Instanța declară că hotărârea are caracter executoriu imediat fie în hotărârea însăși, fie printr-o pronunțare separată.

Hotărârile judecătorești sunt executate pe baza unui titlu executoriu.

Titlurile executorii în materie civilă și comercială pot include următoarele:

- hotărâri și decizii în materie civilă care au devenit definitive sau au caracter executoriu imediat;
- decizii ale instanțelor din alte state, care sunt recunoscute sau fac obiectul executării fără a fi necesară recunoașterea;
- decizii ale instanțelor de arbitraj care funcționează permanent în Estonia și decizii ale altor instanțe de arbitraj care sunt declarate executorii;
- decizii ale unei comisii de soluționare a conflictelor de muncă (*töövaidluskomisjon*) sau ale unei comisii de soluționare a litigiilor născute din contractele de închiriere (*üürikomisjon*) care au devenit definitive.

O listă completă a titlurilor executorii este prevăzută la articolul 2 din [Codul privind procedura de executare silită \(täitemenetluse seadustik\)](#).

Dacă un titlu executoriu nu este executat în mod voluntar, poate fi deschisă o procedură de executare silită pe baza unei cereri din partea reclamantului.

Creaanțele care decurg din titlurile executorii prevăzute de lege sunt puse în executare conform Codului privind procedura de executare silită. Executarea titlurilor executorii se efectuează de către executorii judecătorești, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.

- Executorul judecătoresc efectuează procedurile de executare silită pe baza unei cereri din partea reclamantului și a unui titlu executoriu. Executorul judecătoresc efectuează procedurile de executare silită, independent de existența unei cereri din partea reclamantului, în cazul în care titlul executoriu este o decizie cu privire la plata onorariului executorului judecătoresc sau o somație de plată având ca obiect cheltuielile de executare, precum și în alte cazuri prevăzute de lege.
- În cazurile de executare silită se deschide un dosar de executare silită în care sunt indicate, în ordine cronologică, actele de executare și comunicările efectuate. Documentele primite și emise de un executor judecătoresc cu privire la cazul de executare silită, sau copii ale acestor documente, sunt păstrate în dosarul de executare silită.
- Dacă sunt îndeplinite condițiile pentru începerea procedurii de executare silită, executorul judecătoresc îi comunică debitorului un aviz de executare. După comunicarea avizului de executare către debitor, se consideră că a început procedura de executare silită.
- Executorul judecătoresc trebuie să îi comunice debitorului avizul de executare și să prezinte părților la procedura de executare silită declarația de sechestru asupra bunurilor, raportul de licitație, deciziile sale cu privire la contestațiile depuse împotriva actelor pe care le-a efectuat, precum și alte documente prevăzute de lege.
- În cazul în care prin lege sau printr-o hotărâre judecătorească nu este stabilit un termen pentru executarea voluntară a unui titlu executoriu, acest termen va fi stabilit de executorul judecătoresc. Termenul nu poate fi mai mic de 30 de zile, cu excepția cazurilor prevăzute în Codul privind procedura de executare silită. Cu acordul reclamantului, executorul judecătoresc poate stabili un termen mai mare de 30 de zile pentru executarea voluntară a unui titlu executoriu.

Un executor judecătoresc este obligat să ia imediat toate măsurile permise de lege pentru executarea silită a unui titlu executoriu, să colecteze informațiile necesare pentru procedura de executare silită și să explice părților la procedură care sunt drepturile și obligațiile care le revin.

- Executorul judecătoresc poate amâna actul de executare pe baza unei cereri din partea reclamantului sau a unei hotărâri judecătorești pronunțate în acest sens ori atunci când persoana care efectuează procedura de executare se schimbă.
- Pe baza unei cereri din partea debitorului, instanța poate suspenda procedura de executare ori poate prelungi sau amâna executarea în cazul în care ar fi nedrept pentru debitor ca procedura să fie continuată. În cadrul acestui proces, trebuie luate în considerare interesele reclamantului, dar și alte circumstanțe, incluzând situația familială și economică a debitorului.

3.2 Condițiile principale

Condițiile necesare pentru executarea unui titlu executoriu:

1. se acceptă pentru executare hotărârile judecătorești care au devenit definitive sau deciziile definitive ale unei comisii de soluționare a conflictelor de muncă sau ale unei comisii de soluționare a litigiilor născute

din contractele de închiriere și care sunt învestite cu formulă executorie. Nu sunt învestite cu formulă executorie deciziile care au caracter executoriu imediat;

2. în cazul unui bun care, datorită naturii sale, este adecvat pentru uzul personal al unui singur soț, se presupune că bunul aparține soțului care ar trebui să utilizeze bunul respectiv, având în vedere natura sa;
3. formularea unei cereri de plată având ca obiect bunurile comune ale soților este permisă dacă există consimțământul soțului care nu este debitor sau dacă titlul executoriu impune ambilor soți o obligație în acest sens. Reclamantul poate cere divizarea proprietății comune și recurgerea la executarea silită a părții proprietății comune care aparține debitorului. În cazul executării silite având ca obiect bunurile comune ale soților în cadrul procedurii de executare a bunurilor aparținând unuia dintre soți, consimțământul soțului care nu este debitor este prezumat în favoarea reclamantului. Bunurile în cauză pot fi puse sub sechestru și vândute. Presumpția de consimțământ nu se aplică în cazul bunurilor imobile deținute de soțul care nu este debitor, al veniturilor acestuia sau al oricăror sume de bani care se regăsesc într-un cont bancar deschis pe numele său. Soțul care nu este debitor este informat cu privire la punerea sub sechestru a bunurilor menționate în prezenta secțiune și i se furnizează informații cu privire la posibilitatea de a formula o obiecție;
4. pentru executarea silită având ca obiect patrimoniul unui parteneriat este necesar un titlu executoriu opozabil tuturor partenerilor;
5. în cazul în care debitorul decedează în cursul procedurii de executare silită, procedura va continua în ceea ce privește patrimoniul succesoral al debitorului, dacă legea nu prevede altfel;
6. în cazul în care un titlu executoriu se aplică și succesoriului legal al reclamantului sau al debitorului indicat în acesta, executorul judecătoresc va accepta titlul executoriu pentru a fi pus în executare dacă i s-a prezentat dovada succesiunii legale printr-o hotărâre judecătorească, un extras dintr-un registru public sau un document notarial. Același lucru este valabil și în cazul în care o hotărâre judecătorească referitoare la un bun aflat în litigiu este pusă în executare, iar posesorul bunului se schimbă după pronunțarea hotărârii judecătorești;
7. atunci când data scadentă a unei creanțe menționate într-un titlu executoriu depinde de expirarea unui termen, de împlinirea unei scadențe sau de îndeplinirea unei condiții, actele de executare nu pot fi începute decât după expirarea termenului, împlinirea scadenței sau îndeplinirea condiției respective;
8. atunci când depinde de o garanție care trebuie furnizată de reclamant, procedura de executare silită poate fi începută numai dacă există un document scris de certificare a constituirii garanției și dacă un exemplar al acestui document a fost comunicat debitorului sau este în curs de a fi comunicat debitorului împreună cu avizul de executare;
9. atunci când executarea unui titlu executoriu depinde de îndeplinirea simultană a unei obligații de către reclamant față de debitor, executorul judecătoresc nu poate începe procedura de executare înainte ca reclamantul să își fi îndeplinit obligația sau, în cazul în care reclamantul sau executorul judecătoresc au prezentat o ofertă debitorului pentru ca reclamantul să îndeplinească obligația, înainte ca debitorul să fi refuzat în mod nerezonabil îndeplinirea obligației sau să fi întârziat să accepte îndeplinirea obligației din alte motive;
10. atunci când reclamantul are nevoie, pentru o executare silită, de un certificat care să îi ateste dreptul succesoral sau de orice alt document, eliberarea unui astfel de document de către un notar public sau o autoritate administrativă competentă poate fi solicitată de către reclamant, în locul debitorului. În cadrul acestui proces, reclamantul trebuie să prezinte titlul executoriu.

4 Obiectul și natura măsurilor executorii

4.1 Ce tipuri de bunuri pot face obiectul executării?

Se poate formula o cerere de plată având ca obiect bunurile mobile și imobile sau drepturile de proprietate ale debitorului. În cazul în care datoria a luat naștere ca urmare a neplății pensiilor alimentare, instanța poate, în cursul procedurii de executare, să suspende anumite drepturi și permise deținute de debitor sau poate interzice eliberarea acestora.

4.2 Care sunt efectele măsurilor executorii?

Formularea unei cereri de plată având ca obiect bunurile mobile:

În cazul în care cererea de plată are ca obiect bunuri mobile, bunurile în cauză vor fi puse sub sechestru și vândute. Din momentul punerii sub sechestru, debitorul nu mai poate dispune de bunurile sechestrate. Creanța

reclamantului împreună cu penalitățile pentru întârzierea la plată și alte creanțe accesorii al căror quantum este indicat în titlul executoriu vor fi acoperite din fondurile încasate în urma vânzării. Bunurile mobile nu vor fi sechestrate dacă se poate prezuma că fondurile obținute în urma vânzării bunurilor care urmează să fie sechestrate ar fi suficiente doar pentru acoperirea cheltuielilor de executare. În termen de zece zile de la primirea fondurilor în contul său bancar oficial ca urmare a executării silită a activelor unui debitor (denumite în continuare „venituri din punerea în executare”), executorul judecătoresc va transfera aceste fonduri reclamantului.

În cazul creanțelor financiare față de instituții ale statului sau ale administrației locale, cererea de plată are ca obiect o sumă de bani. În cazul în care cererea de plată având ca obiect o sumă de bani nu este soluționată într-un termen rezonabil, aceasta se va formula împotriva unor bunuri.

Din momentul punerii sub sechestru, reclamantul are drept de retenție asupra bunului sechestrat. Dreptul de retenție asupra bunurilor sechestrate acordă reclamantului aceleași drepturi ca și dreptul de retenție instituit pe baza unui contract sau orice drept de retenție statutar, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.

Bunurile mobile sechestrate sunt vândute de către executorul judecătoresc în cadrul unei licitații publice cu strigare sau al unei licitații publice electronice la care dreptul de preempțiune nu poate fi exercitat. La cererea reclamantului sau a debitorului, executorul judecătoresc poate vinde bunurile sechestrate prin alte modalități decât licitațiile cu strigare sau cele electronice, în cazul în care licitația nu a avut succes sau dacă se poate prezuma că bunul nu poate fi vândut prin licitație sau că veniturile din punerea în executare care ar fi obținute în urma licitării bunului sunt semnificativ mai mici în comparație cu veniturile care ar fi obținute din vânzarea bunului prin orice altă modalitate.

Executorul judecătoresc distribuie veniturile din punerea în executare obținute în urma vânzării de bunuri reclamantilor și altor persoane îndreptățite la astfel de venituri în ordinea în care au fost obținute drepturile de retenție sau în conformitate cu un acord încheiat între reclamantii. Suma care rămâne după acoperirea cheltuielilor de executare și a penalităților va fi restituită debitorului. Dacă veniturile obținute din punerea în executare nu sunt suficiente pentru a acoperi toate creanțele, iar reclamantii nu pot ajunge la un acord în ceea ce privește distribuirea fondurilor, executorul judecătoresc va distribui veniturile din punerea în executare reclamantilor care participă la procedura de executare silită în conformitate cu un plan de distribuire. Cheltuielile de executare sunt deduse din veniturile care vor fi distribuite conform planului de distribuire.

Formularea unei cereri privind executarea silită a unei creanțe având ca obiect bunuri imobile:

Atunci când executarea silită are ca obiect bunuri imobile, bunurile în cauză fie vor fi sechestrate și vândute, fie vor fi supuse sechestrului judiciar, caz în care creanța reclamantului va fi acoperită din veniturile rezultate din sechestrul judiciar. Un bun imobil poate face obiectul unei cereri de plată atunci când debitorul este înscris în cartea funciară ca proprietar al acestuia sau când debitorul este succesorul universal al persoanei înscrise ca proprietar în cartea funciară. Cererea de plată care are ca obiect bunuri imobile are, de asemenea, ca obiect bunurile acoperite de o ipotecă.

În vederea sechestrării unui bun imobil, executorul judecătoresc consemnează bunul imobil în cauză, accesoriile acestuia și orice alte bunuri acoperite de o ipotecă, interzice înstrăinarea acestora și înscrie în cartea funciară o mențiune de interzicere a vânzării. După ce sunt sechestrate, bunurile imobile rămân în posesia debitorului, care le poate administra și folosi în limitele unei administrări obișnuite, cu excepția cazului în care se dispune sechestrul judiciar. Din momentul punerii sub sechestru, debitorul nu mai poate dispune de bunurile sechestrate. Dacă, odată cu bunurile imobile, au fost sechestrate și bunuri mobile, debitorul poate înstrăina aceste bunuri mobile în limitele unei administrări obișnuite. Bunurile imobile sunt vândute fie la o licitație obligatorie, fie de către debitor, sub supravegherea unui executor judecătoresc, caz în care este necesar acordul prealabil al reclamantului.

Bunurile imobile sunt supuse sechestrului judiciar pe baza unei cereri din partea executorului judecătoresc, a reclamantului sau a debitorului. Administratorul-sechestrului are dreptul de a intra în posesia bunurilor imobile pe baza unei decizii care îl numește în calitate de administrator. Administratorul are dreptul și obligația de a realiza toate tranzacțiile și actele care sunt necesare pentru păstrarea în bune condiții și pentru administrarea obișnuită a bunurilor imobile. Sechestrul judiciar încetează printr-o decizie a executorului judecătoresc după ce creanța reclamantului este stinsă.

Executorul judecătoresc distribuie veniturile din punerea în executare obținute în urma vânzării și a sechestrului judiciar instituit asupra bunurilor imobile reclamantilor și altor persoane îndreptățite la astfel de venituri pe baza rangului acestora indicat în cartea funciară și în ordinul de sechestrare sau pe baza unui acord încheiat între reclamantii. Cheltuielile de executare sunt deduse din veniturile obținute din punerea în executare care vor fi distribuite conform planului de distribuire.

Formularea unei cereri de plată privind executarea silită a unei creanțe având ca obiect drepturi de proprietate:

Cererea de plată poate fi formulată împotriva contului bancar al debitorului. Instituția de credit transmite executorului judecătoresc informații cu privire la existența sau absența unui cont. Contul este sechestrat pe baza unui ordin de sechestrare și în măsura prevăzută în ordinul respectiv. În limita sumei sechestrare în conformitate cu ordinul de sechestrare, fondurile din cont sunt transferate în contul bancar oficial al executorului judecătoresc, cu excepția cazului în care titlul executoriu este o hotărâre privind garantarea unei acțiuni, alta decât o hotărâre prin care se garantează o acțiune având ca obiect o cerere de pensie de întreținere formulată în cursul procedurilor judiciare. Dacă, la momentul instituirii sechestrului, contul debitorului nu deține fonduri în limita indicată în ordinul de sechestrare, fondurile plătite în cont după momentul punerii sub sechestrare vor fi considerate, de asemenea, sechestrare până la nivelul sumei restante. Fondurile plătite în cont după momentul punerii sub sechestrare sunt transferate în contul bancar oficial al executorului judecătoresc până la executarea ordinului de sechestrare. Dacă executorul judecătoresc comunică unei instituții de credit un ordin de sechestrare a unui cont care aparține unui debitor în vederea executării, ordinul de sechestrare se consideră, de asemenea, valabil în cazul tuturor conturilor pe care debitorul le-ar putea deschide în viitor. O instituție de credit și de plată poate refuza deschiderea unui cont pentru un debitor care deține un cont cu privire la care aceeași instituție execută un ordin de sechestrare emis de un executor judecătoresc.

Valorile mobiliare pot face obiectul unei cereri de plată. Pentru punerea sub sechestrare a valorilor mobiliare enumerate la articolul 2 din Legea privind menținerea registrului valorilor mobiliare din Estonia (*väärtpaberite keskregistri seadus*), executorul judecătoresc îi poate solicita operatorului de registru să înscrie o mențiune de interdicție a înstrăinării drepturilor și obligațiilor. Valoarea mobilă este sechestrată din momentul în care este înghețată în registru. Executorul judecătoresc vinde valorile mobiliare în conformitate cu dispozițiile referitoare la formularea cererii de plată având ca obiect bunurile mobile. Executorul judecătoresc este autorizat să înscrie valorile mobiliare înregistrate, în numele unui cumpărător, și să depună toate cererile necesare, în numele debitorului. Dacă valoarea mobilă permite acest lucru, executorul judecătoresc va prezenta spre încasare o cambie, un bilet la ordin sau o obligațiune.

O parte socială a unei societăți cu răspundere limitată poate face obiectul unei cereri de plată. Dacă o parte socială a unei societăți cu răspundere limitată nu este înscrisă în registrul menținut de depozitarul central de valori mobiliare (*väärtpaberite keskregister*), se consideră că partea socială respectivă a fost pusă sub sechestrare în conformitate cu procedura prevăzută pentru sechestrarea bunurilor mobile. Sechestrarea este adusă la cunoștința consiliului de administrație al societății cu răspundere limitată de către executorul judecătoresc. Executorul judecătoresc vinde partea socială a unei societăți cu răspundere limitată în conformitate cu dispozițiile referitoare la cererile de plată având ca obiect bunuri mobile. În termen de două zile de la data licitației, executorul judecătoresc care a vândut o parte socială va trimite operatorului de registru de la registrul comerțului (*äriregister*) o notificare cu privire la cesiunea părții sociale, în forma stabilită de către ministrul responsabil de acest domeniu.

Pe lângă dispozițiile de mai sus, o cerere de plată poate fi formulată și asupra obligațiilor financiare îndeplinite față de terți, asupra apartenenței la o cooperativă de credit, asupra unei părți deținute de un partener din patrimoniul unei societăți în nume colectiv, asupra unui drept inalienabil și asupra altor drepturi de proprietate.

Restricționarea drepturilor în cazul în care se datorează pensie alimentară:

În cazul în care debitorul nu plătește în mod regulat pensia alimentară în decurs de trei luni în cursul procedurii de executare silită inițiate în scopul colectării pensiei respective iar executorul judecătoresc nu a reușit să o colecteze din activele debitorului, instanța poate, cu acordul reclamantului și pe baza unei cereri din partea executorului judecătoresc, după ce l-a avertizat mai întâi pe debitor, pronunța o hotărâre judecătorească prin care următoarele drepturi și permise se suspendă pe durată nedefinită:

- drepturile de vânatoare;
- dreptul de a conduce vehicule motorizate;

- permisele de port armă și permisele de achiziționare arme;
- dreptul de a conduce ambarcațiuni de agrement și scutere acvatice;
- licența de pescuit.

Instanța poate, în aceleași condiții, să declare nule următoarele documente deținute de debitor și să interzică eliberarea acestora pentru o perioadă de până la doi ani:

1. pașaportul eston;
2. pașaportul pentru resortisanți străini;
3. documentul de călătorie pentru refugiați;
4. documentul de călătorie temporar;
5. carnetul de marinar;
6. carnetul de muncă la bordul navelor;
7. pașaportul diplomatic.

În cazul în care, în temeiul acestei secțiuni, instanța limitează un drept al debitorului, îi suspendă autorizațiile, sau ambele, ori revocă un document deținut de debitor, aceasta trebuie, de asemenea, prin aceeași hotărâre judecătorească, să interzică acordarea aceluiași drept sau eliberarea aceleiași autorizații ori a aceluiași document, sau a tuturor acestora. Instanța poate limita simultan mai multe drepturi dintre cele enumerate în prezenta secțiune, poate suspenda valabilitatea mai multor autorizații sau poate declara nevalabile mai multe documente și poate interzice eliberarea acestora.

Instanța restabilește un drept sau valabilitatea unei autorizații deținute de un debitor și permite să i se acorde din nou debitorului un drept, o autorizație sau un document la cererea acestuia, prin intermediul unei hotărâri judecătorești, dacă:

- debitorul a plătit pensia de întreținere timp de cel puțin trei luni;
- debitorul a încheiat cu reclamantul un acord privind un calendar al plăților și l-a respectat timp de cel puțin trei luni consecutive;
- refuzul de restabilire a unui drept sau de a permite din nou acordarea unui drept ar fi nedrept față de debitor;
- obligația de plată a pensiei de întreținere a expirat.

4.3 Care este valabilitatea măsurilor de acest fel?

Termenul de prescripție pentru creanțele recunoscute printr-o hotărâre judecătorească care a devenit definitivă și pentru creanțele care decurg dintr-o tranzacție judiciară sau dintr-un alt titlu executoriu este de zece ani. Termenul de prescripție începe de la data la care hotărârea judecătorească a devenit definitivă sau de la data emiterii unui nou titlu executoriu, dar nu înainte de data la care creanța devine exigibilă.

Termenul de prescripție pentru o creanță privind îndeplinirea obligațiilor recurente, cu excepția creanțelor privind îndeplinirea obligațiilor de întreținere a copilului, este de trei ani pentru fiecare obligație în parte, indiferent de temeiul juridic al creanței. Termenul de prescripție curge de la sfârșitul anului calendaristic în care creanța corespunzătoare obligației devine exigibilă. Termenul de prescripție pentru o creanță privind îndeplinirea obligațiilor de întreținere a copilului este de zece ani pentru fiecare obligație în parte.

În cazul în care debitorul decedează în cursul procedurii de executare silită, procedura va continua în ceea ce privește patrimoniul succesoral al debitorului, dacă legea nu prevede altfel.

Înainte de expirarea termenului de renunțare la un bun succesoral sau de acceptare a moștenirii, deschiderea unei proceduri de executare silită pe baza unei creanțe față de patrimoniul succesoral este posibilă, însă numai în ceea ce privește bunurile successorale respective. În acest caz, nu se poate dispune de executarea silită față de patrimoniul succesoral în ceea ce privește obligațiile care îi revin personal moștenitorului.

În cazul în care un titlu executoriu se aplică și succesoralului legal al reclamantului sau al debitorului indicat în acesta, executorul judecătoresc va accepta titlul executoriu pentru a fi pus în executare dacă i s-a prezentat dovada succesiunii legale printr-o hotărâre judecătorească, un extras dintr-un registru public sau un document notarial. Același lucru este valabil și în cazul în care o hotărâre judecătorească referitoare la un bun aflat în litigiu este pusă în executare, iar posesorul bunului se schimbă după pronunțarea hotărârii judecătorești.

5 Există posibilitatea de a ataca hotărârea care stabilește o măsură de acest fel?

Oricare dintre părțile la procedura de executare silită poate formula o contestație în fața executorului judecătoresc cu privire la o decizie luată de către executorul judecătoresc sau cu privire la acțiunile întreprinse de acesta în cadrul executării unui titlu executoriu sau în cazul în care a refuzat efectuarea unui act de executare, în termen de zece zile de la data la care reclamantul a cunoscut sau ar fi trebuit să cunoască decizia sau acțiunea respectivă, cu excepția cazului în care legea prevede altfel.

Oricare dintre părțile la procedură poate introduce o cale de atac împotriva unei decizii luate de executorul judecătoresc cu privire la o contestație în fața instanței regionale în a cărei jurisdicție se află biroul executorului judecătoresc, în termen de zece zile de la data la care decizia a fost notificată sau comunicată. Împotriva unei decizii luate de un executor judecătoresc sau împotriva unei acțiuni întreprinse de acesta nu se poate formula o cale de atac în fața unei instanțe fără a se depune mai întâi o contestație la executorul judecătoresc.

Dacă legea nu prevede altfel, împotriva hotărârilor judecătorești pronunțate în proceduri de executare silită pot fi introduse căi de atac.

Părțile la procedură pot introduce, de asemenea, o cale de atac împotriva hotărârii pronunțate de o instanță regională privind suspendarea unui drept și valabilitatea unui permis deținut de un debitor și privind interzicerea acordării unui drept sau a unui permis debitorului în cauză, în conformitate cu procedura prevăzută în [Codul de procedură civilă](#) (*tsiviilkohtumenetluse seadustik*). Se poate introduce recurs împotriva hotărârii pronunțate de un tribunal de circuit sesizat cu o cale de atac împotriva hotărârii pronunțate de o instanță regională.

Debitorul poate introduce o acțiune împotriva reclamantului pentru ca executarea silită în baza titlului executoriu să fie declarată inadmisibilă, în special pe motivul stingerii, amânării sau compensării creanței. Faptul că acțiunii i s-a dat curs nu afectează valabilitatea sau forța juridică a titlului executoriu. Astfel de obiecțiuni vor putea fi admise numai dacă motivele pe care se bazează apar după ce hotărârea judecătorească devine definitivă. O astfel de acțiune poate fi introdusă până la finalizarea procedurii de executare silită (secțiunea 221 din Codul privind procedura de executare silită).

Terțul care are un drept cu privire la un obiect supus executării silite care împiedică executarea silită, în special dreptul de proprietate sau un drept real limitat, poate introduce, la instanța în a cărei rază teritorială se desfășoară executarea silită, o cerere pentru ca bunurile să fie eliberate de sub sechestrul sau pentru ca executarea silită să fie declarată inadmisibilă din alte motive.

În termen de 30 de zile de la transmiterea unui raport al unei licitații, un participant la procedura de executare silită poate introduce o acțiune la o instanță pentru declararea nulității licitației în cazul în care proprietatea a fost vândută unei persoane care nu a avea dreptul să o cumpere sau dacă licitația s-a desfășurat pe baza unei sechestrări nule sau alte condiții esențiale ale licitației au fost încălcate. În cazul în care o licitație este declarată nulă, debitorul poate solicita cumpărătorului să restituie bunul vândut în conformitate cu articolul 80 din [Legea proprietății](#) (*asjaõigusseadus*) sau, dacă acest lucru nu este posibil, poate depune o plângere în temeiul dispozițiilor privind îmbogățirea fără justă cauză; oricare dintre părțile la procedură poate solicita compensarea daunelor de către un executor judecătoresc în conformitate cu Legea privind executorii judecătorești (*kohtutäituri seadus*).

6 Există limitări privind executarea, în special legate de protecția debitorului sau de termene?

Desfășurarea procedurilor de executare silită este reglementată de Codul privind procedura de executare silită. Restricțiile privind punerea sub sechestrul a bunurilor sunt stabilite la articolul 53 alineatul (1), care prevede că este interzisă sechestrarea mai multor bunuri ale unui debitor decât este necesar pentru satisfacerea unei creanțe a unui reclamant și pentru acoperirea cheltuielilor de executare, cu excepția cazului în care este imposibilă stingerea creanței reclamantului în orice alt mod. Sechestrarea este nevalidă și niciun fel de consecințe juridice nu decurg din punerea sub sechestrul ca urmare a încălcării materiale a dispozițiilor procedurale privind sechestrarea, în special dacă:

1. bunurile sunt puse sub sechestru fără un titlu executoriu valabil;
2. debitorului nu i-a fost comunicat niciun aviz de executare;
3. bunurile sunt puse sub sechestru de o persoană neautorizată să facă acest lucru;
4. debitorului nu i-au fost comunicate, într-o măsură substanțială, drepturile sale în cadrul procedurilor de executare silită, iar acest lucru a cauzat o încălcare a drepturilor debitorului (articolul 55 din Codul privind procedura de executare silită).

Lista bunurilor care nu fac obiectul punerii sub sechestru este prezentată la articolul 66 din Codul privind procedura de executare silită. Următoarele bunuri nu pot fi sechestrate sau vândute în cursul procedurilor de executare silită:

1. efectele personale și de uz gospodăresc ale debitorului, articole de bucătărie, haine, lenjerie de pat, paturi și alte obiecte utilizate în scopuri casnice, care sunt esențiale pentru a satisface nevoile gospodărești, ținând cont de valoarea datoriei debitorului;
2. cel puțin un dispozitiv tehnic care să asigure faptul că debitorul își poate exercita dreptul de a primi informații, prevăzut la articolul 44 alineatul (1) din Constituția Republicii Estonia (*Eesti Vabariigi põhiseadus*);
3. produse alimentare necesare debitorului și familiei sale pentru o lună și materialele de încălzire necesare pentru încălzirea locuinței pentru o perioadă de încălzire sau, în cazul în care nu există astfel de produse până la data punerii în executare, iar achiziționarea acestor produse nu este asigurată prin orice altă modalitate, o sumă de bani necesară pentru achiziționarea acestor produse;
4. echipamente agricole, bovine, îngrășăminte și produse agricole primare ale unei persoane angajate în agricultură, care sunt esențiale pentru ca debitorul să se întrețină pe el sau familia sa până la următoarea recoltă;
5. bunuri esențiale pentru continuarea activităților economice sau profesionale sau a relației de prestări servicii a unei persoane fizice;
6. cărți și alte obiecte utilizate de debitor sau de membrii familiei sale pentru studii sau activități de cult;
7. înregistrări contabile, amintiri de familie, verighete, ordine și decorațiuni care aparțin unui debitor;
8. membre artificiale, ochelari și alte dispozitive medicale necesare în cazul unui handicap fizic, care sunt utilizate de debitor sau de membrii familiei sale;
9. obiectele necesare unei înmormântări în familia debitorului;
10. colecțiile muzeale ale muzeelor de stat, ale muzeelor municipale și ale muzeelor deținute de persoane juridice de drept public și obiectele care aparțin acestor colecții, precum și colecțiile sau obiectele care aparțin muzeelor de stat și a căror utilizare este acordată unei fundații;
11. documentele de arhivă;
12. alte bunuri a căror sechestrare intră în conflict cu legea sau cu bunele moravuri;
13. activele statului care fac obiectul comerțului restricționat și bunuri de care statul sau un guvern local în calitate de debitor are nevoie pentru îndeplinirea atribuțiilor publice și al căror transfer este contrar intereselor publice. Înainte de luarea unei decizii corespunzătoare, trebuie să fie ascultată opinia unui reprezentant al unui minister sau al unei agenții competente.

Bunurile specificate la punctele (1), (2), (4) și (5) de mai sus pot fi sechestrate dacă vânzătorul solicită executarea silită pe baza unei creanțe financiare garantate de o rezervă a dreptului de proprietate ca urmare a vânzării bunurilor în cauză. Bunurile necesare pentru activitățile de cult în conformitate cu punctul (6) de mai sus pot fi sechestrate dacă aceste bunuri sunt utilizate într-o manieră care contravine bunelor moravuri sau sunt pasibile de sancțiuni.

În conformitate cu articolul 67 din Codul privind procedura de executare silită, animalele ținute la domiciliu în scopuri necomerciale nu pot fi puse sub sechestru. Pe baza unei cereri din partea reclamantului, instanța poate permite sechestrarea unui animal de mare valoare dacă interzicerea sechestrului încalcă semnificativ interesele reclamantului care prevalează asupra intereselor protecției animalelor sau intereselor legitime ale debitorului.

Restricțiile privind punerea sub sechestru a veniturilor sunt prevăzute la articolele 131 și 132 din Codul privind procedura de executare silită. Următoarele tipuri de venituri nu pot face obiectul executării silită:

1. prestațiile familiale din partea statului;
2. prestațiile sociale pentru persoanele cu handicap;
3. prestațiile sociale în sensul [Legii privind protecția socială](#) (*sotsiaalhoolekande seadus*);
4. indemnizațiile de șomaj, bursele, alocațiile pentru transport și cazare și subvențiile pentru înființarea de

- noi întreprinderi acordate prin intermediul Fondului eston de asigurări de șomaj (*Eesti Töötukassa*);
5. despăgubirile plătite pentru vătămări corporale sau boli, cu excepția despăgubirilor pentru venitul nerealizat și a despăgubirilor pentru daune nepatrimoniale;
 6. alocația pentru incapacitate de muncă;
 7. pensia alimentară legală;
 8. prestațiile de asigurări de sănătate în sensul [Legii privind asigurările de sănătate](#) (*ravikindlustuse seadus*), cu excepția prestațiilor pentru incapacitate temporară de muncă;
 9. pensia de stat, în măsura prevăzută de lege;
 10. sprijinul acordat la eliberarea din închisoare;
 11. indemnizația pentru persoanele care au fost victime ale represiunii, plătită pe baza Legii privind persoanele care au fost victime ale represiunii în timpul regimurilor de ocupație (*okupatsioonirežiimide poolt represseritud isiku seadus*).

În cazul în care o cerere de plată având ca obiect alte active ale debitorului nu a condus sau nu se așteaptă să conducă la satisfacerea integrală a creanței reclamantului și dacă sechestrul este justificat având în vedere tipul cererii și nivelul veniturilor, se poate depune, la cererea reclamantului, o cerere de plată pentru veniturile menționate la punctele (5)-(7) de mai sus. Dacă este posibil, executorul judecătoresc va audia debitorul înainte de a lua o decizie.

Veniturile sunt exceptate de la instituirea unui sechestrul în cazul în care acestea nu depășesc salariul minim lunar sau procentul corespunzător din venitul aferent unei săptămâni sau unei zile[1].

În cazul în care o cerere de plată având ca obiect alte active ale unui debitor nu a permis sau nu este de așteptat să permită satisfacerea în întregime a unei obligații de întreținere a copilului, se poate institui un sechestrul asupra unui quantum echivalent cu până la jumătate din venituri. În cazul în care quantumul reținut din venitul debitorului pentru a satisface o obligație de întreținere a copilului este mai mic de jumătate din suma menționată la subsecțiunea 1 din prezenta secțiune, se poate institui un sechestrul asupra unui quantum echivalent cu până la o treime din venitul debitorului.

În cazul în care executarea silită având ca obiect alte active ale debitorului nu a condus sau nu se așteaptă să conducă la satisfacerea integrală a obligației, se poate institui sechestrul, în fiecare lună, asupra unui quantum echivalent cu până la 20 % din venitul debitorului, atunci când acesta este mai mic decât suma specificată, din care se scade minimul de subzistență noțional publicat de *Statistics Estonia* (Institutul de Statistică din Estonia). Se procedează astfel indiferent de numărul procedurilor de executare în curs împotriva debitorului. Venitul este exceptat de la instituirea unui sechestrul dacă este mai mic decât minimul de subzistență noțional publicat de *Statistics Estonia*. Această dispoziție nu se aplică în cazul executării obligațiilor de întreținere a copilului. În cazul în care debitorul are persoane aflate în întreținere, procentul de 20 % se calculează pe baza veniturilor rămase după scăderea atât a sumei care nu poate face obiectul sechestrului pentru fiecare persoană aflată în întreținere, cât și a minimului de subzistență noțional publicat de Institutul de Statistică din Estonia (*Statistics Estonia*). Anual, până la data de 1 februarie, *Statistics Estonia* publică minimul de subzistență noțional (în euro), pe baza datelor aferente anului precedent, în publicația oficială Anunțuri oficiale (*Ametlikud Teadaanded*).

În cazul în care, în temeiul legii, un debitor întreține o altă persoană sau plătește indemnizație de întreținere persoanei în cauză, suma care nu face obiectul sechestrului crește cu o treime din salariul minim lunar pentru fiecare persoană aflată în întreținere, cu excepția cazului în care obligația de întreținere a copilului face obiectul executării silite. Din veniturile care depășesc suma ce nu face obiectul sechestrului, pot fi puse sub sechestrul până la două treimi dintr-o sumă echivalentă cu până la cinci ori salariul minim și toate veniturile care depășesc o sumă echivalentă cu până la cinci ori salariul minim, cu condiția ca suma care face obiectul sechestrului să nu depășească două treimi din veniturile totale (nu se aplică în cazul în care obiectul executării silite este o cerere de plată a unei pensii alimentare).

În temeiul articolului 133 din Codul privind procedura de executare silită, la cererea debitorului, executorul judecătoresc va proceda la anularea sechestrului instituit asupra contului debitorului în termen de trei zile lucrătoare, în măsura în care i se garantează debitorului un venit care nu este supus sechestrului (restricții prevăzute la articolele 131 și 132 din Codul privind procedura de executare silită). În cazul în care, în contul debitorului este transferat venitul pentru o perioadă mai mare de o lună, atunci, în termen de trei zile lucrătoare și pe baza unei cereri din partea debitorului, executorul judecătoresc va proceda la anularea sechestrului instituit asupra contului, în măsura în care i se garantează debitorului un venit care nu face obiectul sechestrului pentru fiecare lună plătită în avans, în conformitate cu restricțiile prevăzute la secțiunile 131 și 132 din Codul privind

procedura de executare silită. Dacă nu se poate stabili perioada de utilizare a venitului transferat în contul debitorului, executorul judecătoresc va garanta debitorului un venit care nu face obiectul sechestrului timp de o lună. Până la soluționarea cererii, executorul judecătoresc poate suspenda transferul de fonduri către reclamant și dintr-un cont sechestrat și poate elibera contul de sub sechestr în măsura în care acest lucru este necesar pentru ca debitorul și membrii familiei sale să se întrețină.

În temeiul articolului 1 din Regulamentul nr. 87 al Guvernului Republicii din 19 decembrie 2024, începând cu 1 ianuarie 2025, salariul minim lunar pentru un loc de muncă cu normă întreagă este de 886 EUR, iar salariul minim pe oră este 5,31 EUR.

Această pagină face parte din portalul [Europa ta](#).

Ne-am bucura să primim [feedbackul](#) dumneavoastră cu privire la utilitatea informațiilor furnizate.

■ Ultima actualizare: 16/02/2026

Versiunea în limba națională a acestei pagini este administrată de punctul de contact RJE respectiv. Traducerile au fost efectuate de serviciile Comisiei Europene. Este posibil ca eventualele modificări aduse originalului de către autoritatea națională competentă să nu se regăsească încă în traduceri. Nici RJE și nici Comisia Europeană nu-și asumă nicio răspundere sau responsabilitate în legătură cu informațiile sau datele pe care le conține ori la care face trimitere acest document. Pentru a afla care sunt regulile privind protecția drepturilor de autor aplicabile de statul membru responsabil pentru această pagină, vă invităm să consultați avizul juridic.